

200700770/1.

Datum uitspraak: 21 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/14258 en 06/14261 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 28 december 2006
in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 21 februari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 28 december 2006, verzonden op 29 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, (hierna: de rechtbank) de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de tweede grief klagen appellanten dat de rechtbank in de aangevallen uitspraak ten onrechte geen melding heeft gemaakt van de door appellanten naar de zitting meegebrachte maar niet gehoorde getuigen en heeft verzuimd te motiveren waarom het horen van deze getuigen naar het oordeel van de rechtbank redelijkerwijs niet kon bijdragen aan de beoordeling van de zaak.

2.2. Ingevolge artikel 8:63, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan de rechtbank afzien van het horen van door een partij meegebrachte of opgeroepen getuigen en deskundigen, indien zij van oordeel is dat dit redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak.

2.3. Blijkens het door de griffier ondertekende voorblad, behorende bij de aantekeningen van het verhandelde ter zitting van 7 november 2006, hebben appellanten twee met name genoemde getuigen meegebracht en zijn deze getuigen niet gehoord. De rechtbank heeft de door appellanten meegebrachte getuigen evenwel niet vermeld in de aangevallen uitspraak, noch heeft zij gemotiveerd overwogen waarom deze niet zijn gehoord. Weliswaar heeft de rechtbank, gelet op de tekst van artikel 8:63, tweede lid, van de Awb ten aanzien van het al dan niet horen van getuigen enige discretie, dit laat onverlet dat de rechtbank de beslissing om getuigen niet te horen dient te motiveren. Uit het vorenstaande volgt dat sprake is van een motiveringsgebrek. De grief slaagt.

2.4. Hetgeen in de eerste grief is aangevoerd behoeft, gelet op het vorenstaande, geen bespreking.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.6. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 28 december 2006 in de zaken nos. AWB 06/14258 en 06/14261;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door appellanten in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. B. van Wagendonk en mr. P.A. Offers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

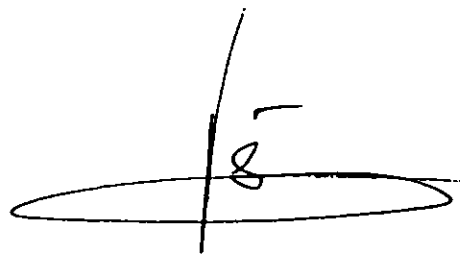
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 mei 2007

91-553.
Verzonden:

21 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/14258
AWB 06/14261

V-nr(s)

**uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 28 december 2006**

in de zaak van

, eiser,

, eiseres,

(hierna ook: eisers), beiden woonplaats kiezende ten kantore van hun gemachtigde
mr. S.A.M. Fikken te Made,

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. J. Post.

1. Procesverloop

1.1 Eisers hebben beroep ingesteld tegen de besluiten van verweerder van 21 februari 2006 (hierna: bestreden besluiten) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaken betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 De beroepen zijn gevoegd behandeld ter zitting van 7 november 2006. Eisers zijn in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde en vergezeld van A. Koulikova als tolk in de Russische taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eisers hebben gesteld respectievelijk te zijn geboren op 23 juni 1980 en 7 november 1985, de Kirgizische nationaliteit te bezitten en sedert 28 juli 2005 als vreemdelingen in Nederland te verblijven. Eisers hebben ter onderbouwing van hun aanvragen van 2 augustus 2005, voor zover van belang en samengevat, het volgende aangevoerd.

Eisers zijn afkomstig uit Kirgizië. Eiser heeft in dat land gewerkt bij de binnenlandse veiligheidsdienst. Eiseres wist dit niet en dacht dat eiser bij een particulier bedrijf als bewaker werkzaam was. Eiser heeft tijdens zijn werk bij de veiligheidsdienst geheime informatie verzameld ten behoeve van organisaties in Europa, waaronder de OKDS, die in Nederland actief is op het terrein van cultuur en vriendschappelijke betrekkingen. De problemen van eiser begonnen op 19 juni 2005 toen hij werd ontboden voor een verhoor op het ministerie van Binnenlandse Zaken. Dit is geschied nadat de koerier met door eiser verzamelde informatie was aangehouden. Eiser heeft informatie verzameld over activiteiten die personen die in Nederland asiel hadden aanvraagd in Kirgizië hadden verricht. Het contact dat eiser met de OKDS had verliep via de assistent van eiser, die daarvoor aan eiser de benodigde opdrachten gaf. Voor de verzameling van informatie is eiser eind 2003 benaderd door . Eiser heeft uit ideologische overwegingen de gevraagde informatie verzameld. Eisers hebben op 22 juni 2005 hun land van herkomst verlaten door per vliegtuig naar Moskou, Russische Federatie, te gaan. Vervolgens zijn zij doorgereisd naar Nederland, alwaar zij op 28 juli 2005 zijn aangekomen.

2.2 Verweerder heeft, na gevolgde voornemenprocedures, de bestreden besluiten genomen. Deze besluiten strekken tot weigering eisers de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 31, eerste lid, Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of de bestreden besluiten in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kunnen doorstaan.

2.4 Eisers hebben in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte de aanvragen heeft afgewezen. Daarbij hebben eisers aangevoerd dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat het asielaanvraag van eiser als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt en dat er geen sprake zou zijn van een positieve overtuigingskracht. Bij die beoordeling had verweerder aan eisers niet dienen tegen te werpen dat zij geen paspoorten hebben overgelegd. Ter staving van hun identiteit en nationaliteit hebben eisers verwezen naar de veelheid van de door hen overgelegde originele documenten, waaronder een rijbewijs, een identiteitsbewijs met pasfoto van een particuliere beveiligingsdienst en universiteitsdiploma. Volgens eisers zoekt verweerder spijkers op laag water door hen tegen te werpen dat niet duidelijk zou zijn hoe zij uit hun land van herkomst naar Moskou en vervolgens naar Nederland hebben gereisd. Ook de door verweerder aangevoerde tegenstrijdigheden met de in het land van herkomst ondervonden problemen heeft verweerder niet mogen tegenwerpen, aldus eisers. Voor de geloofwaardigheid van het verhaal van eiser hebben eisers onder meer verwezen naar een brief van van 17 januari 2006.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Volgens artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend

aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.6 Volgens artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is dus in beginsel aan eisers om aannemelijk te maken dat hun aanvragen zijn gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.7 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank zich in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat aan eisers kan worden toegerekend dat zij hun paspoorten niet hebben overgelegd, omdat eisers die paspoorten in Oekraïne hadden afgegeven aan personen die hen naar Nederland hebben gebracht en eisers na aankomst in Nederland hebben nagelaten deze documenten terug te vragen. Verweerder heeft in dat verband als onvoldoende mogen aanmerken dat eisers daartoe geen gelegenheid hebben gehad, omdat zij volgens hun verklaring snel uit de auto moesten stappen waarbij hen is gemaand om haast te maken. In dit verband heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat het terugvragen van de paspoorten niet tot de mogelijkheden heeft behoord. Verweerder heeft zich dan ook op het standpunt mogen stellen dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat het ontbreken van nationaliteits- en identiteitsdocumenten niet aan hen kan worden toegerekend.

Voorts heeft verweerder zich in redelijkheid aan eisers mogen tegenwerpen dat zij onvoldoende hebben meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute, nu zij hun reisrelas niet hebben onderbouwd met de gebruikte reisdocumenten.

Reeds op grond van het voorgaande heeft verweerder door het toerekenbaar ontbreken van documenten de geloofwaardigheid van de asielrelazen aangetast mogen achten. Verweerder heeft daarbij geen belang hoeven te hechten aan de door eiser overgelegde originele documenten, omdat er geen sprake is van documenten als bedoeld in paragraaf C1/5.8.2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000. Nu eisers desondanks menen dat zij bescherming behoeven, heeft verweerder van hen een grotere inspanning mogen verlangen om de noodzaak daartoe aannemelijk te maken.

2.8 Met betrekking tot de geloofwaardigheid van de verklaringen van eisers heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat de verklaring van eiser met betrekking tot de gestelde reis van eisers vanuit hun land van herkomst naar de Russische Federatie in strijd is met de verklaring die eiseres in dat verband heeft afgelegd. Daarbij heeft verweerder mogen tegenwerpen dat eisers verklaard hebben die reis vanuit Bishkek naar Moskou gezamenlijk te hebben gemaakt. Eiseres heeft daarbij verklaard met de vliegmaatschappij Aeroflot te hebben gereisd; terwijl die reis volgens eiser heeft plaatsgevonden met vliegmaatschappij Itek Air. Verweerder heeft daarbij de verklaring van eiser dat eiseres met betrekking van haar verklaring zich heeft vergist als onvoldoende mogen aanmerken. Verweerder heeft deze verklaringen als tegenstrijdig mogen aanmerken en zich daarbij op het standpunt mogen stellen dat deze omstandigheid afbreuk doet aan de verklaringen van eisers.

Voorts heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de door hem in het land van herkomst gestelde problemen. Zo heeft verweerder aan eiser mogen tegenwerpen dat eiser heeft verklaard dat hij mensen wilde helpen via de OKDS, toen hij met eigen ogen zag dat bij zijn inlichtingendienst mensen werden mishandeld. Eiser heeft verklaard dat hij voor 19 juni 2005 niet van dergelijke praktijken van zijn dienst afwist. Nu eiser ook heeft verklaard dat hij al voor 19 juni 2005 mensen heeft geholpen via de OKDS heeft verweerder deze verklaringen van eiser als met elkaar in strijd mogen aanmerken. In dit verband heeft verweerder voorts in aanmerking mogen nemen dat eiser bij het nader gehoor heeft verklaard dat hij tijdens het verhoor op 19 juni 2005 ervan werd beschuldigd geheime informatie te hebben afgegeven aan buitenlandse organisaties, waaronder de OKDS, terwijl eiser bij dat nader gehoor ook heeft verklaard dat hij tijdens dat verhoor van 19 juni 2005 niet in verband werd gebracht met de OKDS en dat er niet direct werd uitgesproken dat hij ergens van werd verdacht.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich voorts in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat eiser ten aanzien van de OKDS naast tegenstrijdige verklaringen ook vaag en summier heeft verklaard. In dit verband heeft verweerder aan eiser mogen tegenwerpen dat eiser geen enkele naam van medewerkers van OKDS heeft kunnen noemen, hij niet weet wat de doelstelling van de OKDS is, behalve dat er sprake is van informatieverzameling over Russisch sprekende mensen afkomstig uit de voormalige Sovjet-Unie die naar Nederland zijn gekomen om asiel aan te vragen en dat eiser niet weet of deze organisatie alleen in Nederland is gevestigd. Ook heeft eiser verklaard niet te weten wie aan het hoofd van deze organisatie staat en weet hij niets af van de organisatiestructuur daarvan. Voorts heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de eerdere verklaringen van eiser dat hij uit veiligheidsoverwegingen geen enkel direct contact heeft gehad met mensen van de OKDS en geen enkele naam wist, nu eiser bij brief van 31 januari 2006 een afschrift van een verzendbewijs van een postpakket, dat op 27 april 2004 door eiser is verzonden vanuit Bishkek en geadresseerd aan Urijev op het adres van de OKDS te Zutphen, heeft overgelegd, nu uit dit verzendbewijs blijkt dat eiser in zijn land van herkomst wel in direct contact stond met een lid van de OKDS, hetgeen in strijd is met zijn eerdere verklaringen, waarbij onder meer is verklaard dat hij geen namen van medewerkers van de OKDS kon noemen. Verweerder heeft gezien deze omstandigheden weliswaar kunnen aannemen dat eiser vanuit zijn land van herkomst in contact stond met de OKDS, maar uit het voorgaande heeft verweerder niet aannemelijk mogen achten dat eiser daadwerkelijk risicovolle werkzaamheden voor deze organisatie heeft verricht als gevolg waarvan hij problemen zou

Reg.nr(s): AWB 06/14258, AWB 06/14261

5

hebben ondervonden.

Ook heeft verweerder op grond van het voorgaande zich op het standpunt mogen stellen dat het niet aannemelijk is dat eiser het risico zou nemen om tijdens zijn werk bij de inlichtingendienst informatie te verzamelen ten behoeve van een organisatie waarvan hij nauwelijks iets weet, wetende dat hij indien zijn superieuren daar achter zouden komen onmiddellijk zou worden gearresteerd en dat zijn gezin hierdoor in grote problemen zou komen.

Verweerder heeft ook in redelijkheid zich op het standpunt mogen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt op welke wijze de autoriteiten hem met in verbinding hebben gebracht, temeer nu volgens eiser ondanks de hevige martelingen waaraan hij werd blootgesteld niet heeft gezegd van wie hij de bij hem aangetroffen documenten had gekregen. De verklaring van eiser dat zijn persoonlijke informant was heeft verweerder als onvoldoende mogen aanmerken voor de verklaring voor de gestelde omstandigheid dat hij door zijn hoogste baas van werd verdacht in deze zaak met te hebben samengewerkt. Hierbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen de verklaring van eiser dat hij een onberispelijke staat van dienst heeft gehad en dat hij bij de inlichtingendienst als een trouw en loyaal medewerker werd beschouwd.

Verweerder heeft niet aannemelijk mogen achten dat indien eiser daadwerkelijk werd verdacht van het doorspelen van geheime informatie hij niet direct daarna zou zijn aangehouden en onder druk gezet om meteen helderheid van zaken te geven, maar dat eiser eerst enkele dagen bedenktijd is gegeven. Tevens heeft verweerder als bevreemdingwekkend mogen aanmerken de verklaring van eiser dat de veiligheidsdienst na zijn ontslag geen belang zou stellen in documenten die als dekmantel aan eiser was verstrekt.

Verweerder heeft zich ten slotte ook in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat niet aannemelijk wordt geacht dat het paspoort van eiser niet is ingenomen na oplegging aan hem van het gestelde uitreisverbod. Hierbij heeft verweerder zich tevens op het standpunt mogen stellen dat het niet aannemelijk is dat eiser, die gezocht zou worden door de inlichtingendienst en een uitreisverbod zou hebben gekregen, vervolgens met zijn eigen paspoort, op legale wijze, gecontroleerd zijn land van herkomst heeft kunnen verlaten.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en dat zijn relaas daarom als niet geloofwaardig moet worden aangemerkt. Op grond hiervan heeft verweerder mogen afzien van een inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas van eiser. Aan dit oordeel doet niet af de verwijzing door eisers naar overgelegde brieven, nu die brieven niet kunnen worden aangemerkt als zijnde afkomstig uit objectief verifieerbare bronnen of dat uit die brieven kan worden afgeleid dat eiser in zijn land van herkomst vanwege zijn gestelde werkzaamheden voor de OKDS daadwerkelijk gevaar zou lopen op de wijze zoals door eiser is verklaard. In dit verband heeft verweerder de verklaring van eiser dat hij gegevens over asielzoekers aan de OKDS zou hebben verstrekt daarvoor als onvoldoende mogen aanmerken.

Ten aanzien van eiseres wordt overwogen dat verweerder met een verwijzing naar de verklaring van eiseres zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat zij haar aanvraag heeft gebaseerd op, zoals ook ter zitting is bevestigd, de door eiser ondervonden problemen. Nu verweerder de gestelde problemen van eiser als ongeloofwaardig heeft mogen aanmerken heeft verweerder zich ten aanzien van eiseres zich op het standpunt kunnen stellen dat aan

5

deze problemen en de problemen die eiseres als gevolg daarvan stelt mogelijk te kunnen ondervinden voorbij dient te worden gegaan.

2.9 Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij gegronde vrees voor vervolging hebben als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Eisers kunnen derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontlelen.

2.10 Gelet op de vorige rechtsoverwegingen heeft verweerder zich ook terecht op het standpunt gesteld dat eisers evenmin aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning kunnen ontlelen. Niet aannemelijk is geworden dat eisers bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst persoonlijk een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Derhalve dreigt bij uitzetting geen schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.11 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, op grond waarvan in redelijkheid niet kan worden verlangd dat eisers hiernaar terugkeren. Voorts heeft verweerder gezien het voorgaande niet hoeven te beoordelen of eisers op grond van het traumatabeleid in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning.

Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.12 Gezien het voorgaande heeft verweerder de aanvragen terecht afgewezen. Gezien dit oordeel zullen de beroepen ongegrond worden verklaard. Hetgeen eisers voor het overige hebben aangevoerd hoeft dan ook geen bespreking. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. W. Toekoen en in het openbaar uitgesproken op 28 december 2006, in tegenwoordigheid van F.M. Mooij, griffier.

Reg.nr(s): AWB 06/14258, AWB 06/14261

7

Rechtsmiddelenclausule

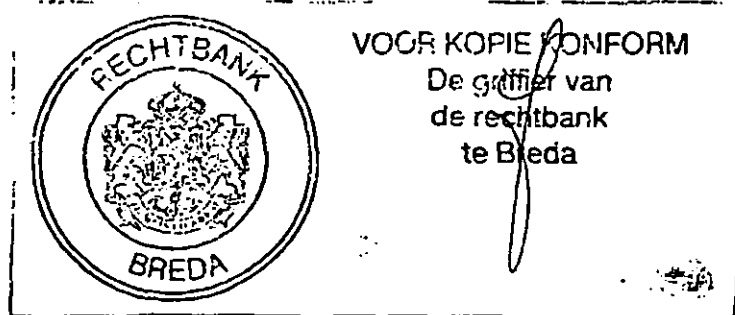
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

29 DEC 2006

7

VAN DEN TOORN C.S.**ADVOCATEN EN PROCUREURS**

Godfried Schalckenstraat 33 - Postbus 124 - 4920 AC Made
Tel. 0162 - 68 39 50 - Fax 0162 - 68 02 91 - E-mail: vd-toorn@zonnet.nl
Stichting Derdengeld: Rabobank 3370.01.715

Aan de Raad van State,
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Per fax: 070 - 365 13 80
Tevens per post

Made, 26 januari 2007

Betreft: hoger beroep in asielzaak

Appellanten zijn

, geboren op : , en
geboren op , beiden van

Kirgizische nationaliteit.

Appellanten verblijven momenteel in het asielzoekerscentrum te (6102 RJ) Echt, gemeente Echt-Susteren, aan de Pepinusbrug 2 en hebben ten deze domicilie gekozen te Made, gemeente Drimmelen, aan de Godfried Schalckenstraat 33, ten kantore van de advocaat mr S.A.M. Fikken, die door appellanten bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep en bepaaldelijk is gevolmachtigd ten deze als gemachtigde voor hen op te treden.

Verweerder is de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingen-zaken en Integratie

Appellanten stellen hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, d.d. 28 december 2005, verzonden d.d. 29 december 2006, waarbij de beroepen van appellanten, ingesteld tegen de besluiten van verweerder d.d. 21 februari 2006, ongegrond zijn verklaard. Appellanten leggen hierbij afschrift over van deze onder de AWB-nummers 06/14258 en 06/14261 gegeven uitspraak.

Appellant kunnen zich met de in de bestreden uitspraak gegeven beslissing tot ongegrondverklaring van hun beroepen niet verenigen en voeren daartegen de navolgende grieven aan.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN ✓	
26 JAN 2007	
ZAAKNR.	770
AAN:	✓
BEHANDELD: DD:	PAR:

571-A

Verweerder heeft bij de in beroep bestreden beschikkingen de aanvragen van appellanten voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen omdat verweerder zich op het standpunt stelt dat het asielrelaas van appellant – appellante heeft aan haar aanvraag geen zelfstandige asielmotieven ten grondslag gelegd – ongeloofwaardig is en een positieve overtuigingskracht ontbeert.

In de uitspraak heeft de rechtbank, marginaal toetsend, geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van appellant geen positieve overtuigingskracht bezit en dat zijn relaas daarom als niet geloofwaardig moet worden aangemerkt. Om die redenen heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank dan ook mogen afzien van een inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas van appellant.

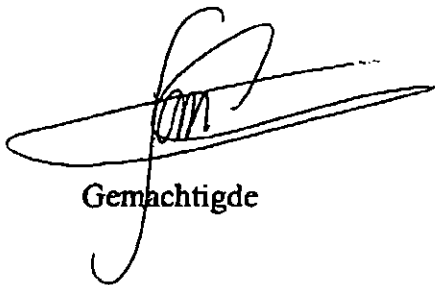
Appellanten zijn van oordeel dat de rechtbank ten onrechte geen rekening heeft gehouden met, en geen betekenis heeft toegekend aan de door appellanten bij hun aanvragen en nadien overgelegde documenten en evenmin aan hetgeen appellanten in hun zienswijze op de voornemens en in de gronden van hun beroep hebben aangevoerd tegen het door verweerder ingenomen standpunt. Appellanten stellen zich op het standpunt dat de rechtbank de door hen overgelegde documenten en hun aangevoerde argumenten tegen het standpunt van verweerder niet, dan wel onvoldoende heeft laten meewegen bij het beantwoorden van de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig is.

Appellanten hebben bij per fax en per post verzonden brief d.d. 26 oktober 2006 de rechtbank verzocht als getuigen te horen de heren Arakelyan en Juritjsev, zijnde respectievelijk de voorzitter en de secretaris van de OKDS te Zutphen. Appellanten hebben deze beide getuigen ter zitting van 7 november 2006 meegebracht omdat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat de door appellanten overgelegde en van de OKDS (Arakelyan) afkomstige brieven niet kunnen worden beschouwd als zijnde afkomstig uit objectief verifieerbare bronnen of dat uit die brieven kan worden afgeleid dat appellant in Kirgizië vanwege het doorspelen van vertrouwelijke informatie aan de OKDS voor vervolging van de zijde van de Kirgizische autoriteiten te vrezen heeft.

De rechtbank heeft van het horen van de beide getuigen afgezien. De rechtbank maakt in de bestreden uitspraak van het meegebracht zijn van de getuigen door appellanten naar de zitting echter geen melding en verzuimt tevens en ten onrechte te motiveren waarom ingevolge artikel 8:63, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht, naar het oordeel van de rechtbank, het horen van deze getuigen redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Aangezien in het asielrelaas van appellant de OKDS en de door appellant voor deze organisatie verrichte werkzaamheden een centrale plaats innemen, kon naar het oordeel van appellanten de rechtbank niet afzien van horen van de meegebrachte getuigen, en zonder te motiveren dat dit redelijkerwijs niet kon bijdragen aan de beoordeling van de zaak.

Weshalve: appellanten zich wenden tot Uw Afdeling met het verzoek bij de ten deze te geven uitspraak:

- a. de bestreden uitspraak te vernietigen;
- b. het door appellanten in eerste aanleg ingestelde beroep tegen de besluiten van verweerder van 21 februari 2006 alsnog gegrond te verklaren;
- c. verweerder te veroordelen in de proceskosten, zowel in die van het beroep in eerste aanleg als in die van het onderhavige hoger beroep.

Gemachtigde

Bijlage: afschrift bestreden uitspraak d.d. 28-12-2006, verzonden d.d. 29-12-2006.